

SLONOVA KOST

Mario Luzi (1914)

Zdaj govori cipresa ekvinokcialna,
teman in vrhovit raduje se
srnjak, v studenčnici rdeči z griv
poljube si izpirajo kobile.
K blestečim, daljnim mestom iz gozdov
v megli ogromne se prebijajo
iz dalje reke, v sanjah jadra draga
pomikajo se proti Olimpiji.
Zaplula bodo po poteh Orienta,
vihrave deklice, in tam s tržišč
s soljo razposajeno zrla v svet.
A kje naj jaz zajamem si življenja,
ko mrtva je ljubezen moja plaha?
Vrtnice so oskrunile obzorje,
plašno visela so na nebu mesta,
vsa s strastnimi vrtovi oškropljena,
in glas ljubezni v zraku bil je skala,
puščavska in nikdar prekrita s cvetjem.

FUISSE

Andrea Zanzotto (1921)

II

Zaprto ležim
v kraljestvu hrasta in bukve,
ki valovi in se lomi v senci, tam,
kjer prej so deževale strele.
Nikjer sledu človeških rok, nikjer
nadčloveških znamenj; in kot pravkar
vklenjeni se sloji zemeljski
potapljajo v tišino.
Nikjer ne vzdihov ne zagnanih
ne izmučenih želja življenja.
V tišino se potapljam.
Upanje v poslednjem dvomu, vse do tja
zasledovano, kjer prerivajoč